

Végh Tamás

Attila él

Leírom a szót. Forгатom, pergetem,
mint méhész a mézet. Attila él.
Mindig is itt volt közöttünk,
azután is, hogy tévedésből
Szárszón a vagonok közé lépett.
Élni akart, százszorosan élni,
s nem lesunyt fejfel, fogvacogva félni.

Attila él.
Láthatod őt ma is, lebontott gyárok,
odvas emléké üzemek talapzatára lépni,
hogy felragyogtassa felettünk
az igazság egyszerű glóriáját.
Köpenyéből bújt ki mindenki,
aki utána még megkockáztatta,
s megkockáztatja a szót, az árva
nyelven szólót, az öröktől hordozót.

Attila él.
Bőrbe hasító, karcsú pengeként
szisszen a kiáltás: "édes Hazám",
s csordul a vér szája szegletén.
Ámulva nézi néhány suhanc,
munkátlan zsvány, mert tudják
hogy megadta élete árát előre
a sorsnak, s nem „hozomra,
újságpapírosba” kérte a reményt.

Attila él.
Csak ezt súgom folyton,
kiszédül belőlem, előtör.
A heveny, lúdbórzó, semmiből
kél, mint a kedélyölő, idegoldó
márciusi szél. Téltelen
kénytelen kiszédül a térre,
s hirdeti néktek féktelenül
újra lobbanó erejét.

2015. április

Házból hazába

Az utak embertől emberig érnek.
Száloptikák hiába futnak át
e programozott világ titkolt zugain,
mint a csatornalé külvárosok szennyes árkein.
Útra váltan indulok, vándorként, szabadon,
holnapomé a tegnapok álma, hátam mögött
múltunk kincses magánya, s csodálva látom,
hogy adatnak jelek: kerecsen sólymok, gólyák,
visszatérő fecskék, ménesek, somogyi rengete-
gek
zsványos szívdobbanása, emberközeli béke,
ízés szó a szájba, a rend: nyom, gyökér, verőerek.
Házadból hazádba érsz, szűkített körödből a tág
világba,
s lelkedet átjárja a vándorlás csodája: itthon
vagy mégis!
Mint kedvesedet, úgy öleled szívedre e tájat, s
gyenge,
zsenge legény a szó, ha óriási a távlat, mit átfog-
nak
a kiterjesztett szárnyak, s nap-tisztások fényle-
nek,
mert még adatnak nekünk jelek, szem is, hogy
lássad
megtartatásod, utadat, amely Istenedhez haza-
vezet.

Végh Tamás fafaragása